

Hồi 3

Lãnh diện bà bà

Lão phụ nhân không tránh cứ để mặc cho Khâu Ngọc Anh tha hồ đánh vào ngực mình như gõ trống, thậm chí không tỏ ra tức giận cứ gương mặt nhìn nàng vẻ mặt không hề lộ một chút biểu cảm nào.

Một lúc sau bà ta mới cất giọng lạnh lùng nói:

- Nha đầu người thật không biết tự lượng sức.

Nói thế thật không quá chút nào.

Một tên nhất đại ma hung chỉ trong vài ngày đã tàn sát hàng chục cao thủ nhất lưu võ lâm chỉ cần bà ta lộ chút thân thủ chưa kịp đánh chiêu nào đã chạy thực mạng thì chưởng lực của nàng thấm vào đâu chứ?

Khâu Ngọc Anh cũng biết như thế nhưng thấy đệ đệ bị ném xuống thác vì quá tức giận nên sinh liều mạng.

Đứng ngây ra một lúc nàng lại lao vào.

Lãnh Diện bà bà hừ một tiếng vươn bàn tay khô quắp chộp lấy vai Khâu Ngọc Anh đẩy nhẹ một cái.

Thân thể mảnh mai của Khâu Ngọc Anh giống như chiếc lá bị gió cuốn đi, vượt qua thác nước rơi xuống vũng sâu bên dưới.

Trước đó Khâu Ngọc Hoa bị ném bay xuống thác Lâm Đoàn Nghĩa bất chấp nguy hiểm lao theo cả hai bị cuốn xuống dòng thác nếu người không có võ công tất bị xô vào đá mà đầy thương tích.

Mặc dù vậy bị nhấn xuống dòng nước lạnh căm căm cả hai đều run cầm cập bị nước cuốn vào bãi đá đang lóp ngóp bò lên thì chợt nghe sau lưng bõm một tiếng nước bắn tung toé sau lưng.

Hai người ngoài đầu nhìn lại thấy Khâu Ngọc Anh cũng bị ném xuống đang giãy giụa.

Khâu Ngọc Hoa kêu lên:

- Thư thư.

Rồi vội vàng ngoi ra.

Mặc dù gần như lạnh cứng Lâm Đoàn Nghĩa cũng bơi ra cứu.

Loay hoay một lúc nhờ được dòng thác đẩy cả ba cũng ngoi được lên bờ với quần áo ướt sũng hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Biết rằng lão ma vẫn còn quanh quẩn đâu đây chúng không dám vào rừng mà chỉ ngồi dưới chân thác vận công chống đỡ với cơn lạnh.

Một lúc sau Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên phần hận nói:

- Cô nương Hoa đệ chúng ta đi khỏi nơi phũ phàng tàn nhẫn này thôi, đây chẳng phải là nơi chúng ta có thể dung thân, hãy tìm nơi nào đó tránh đi ít bữa.

Khâu Ngọc Anh đang vận công chợt thấy trong người khác lạ ngạc nhiên hỏi:

- Lâm huynh và Hoa đệ có cảm thấy gì khác thường không?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chỉ thấy lạnh buốt thôi có gì khác thường đâu?

Khâu Ngọc Hoa nói tiếp:

- Chẳng lẽ thư thư không thấy lạnh?

Khâu Ngọc Anh nói:

- Lạnh thì có lạnh nhưng ta cảm thấy hình như trong người có thứ nhiệt khí nào đó bốc lên giống như vừa uống rượu vậy.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói vận công thử kiểm tra cơ thể xem nhưng không phát hiện ra có gì khác thường lắc đầu nói:

- Không có gì cả.

Khâu Ngọc Anh ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Quái lạ chẳng lẽ do mình đánh Lãnh Diện bà bà một lúc nên mới sinh ra hiện tượng đó.

Nàng nhớ lại và thấy thái độ của bà ta rất kỳ quái.

Về võ công bà ta muốn giết nàng là việc dễ như trở bàn tay thôi sao cứ để mặc nàng đánh mãi mà không phản ứng.

Bây giờ nghĩ lại nàng mới nhận ra rằng cứ mỗi chuồng đánh ra đường như có một luồng lực khí truyền ngược vào tâm mạch chẳng qua vì lúc đó quá tức giận nên không nghĩ đến mà thôi.

Khâu Ngọc Anh nghĩ thầm:

- Gia gia thường nói rằng trong võ lâm thường có một vài kỳ nhân đạt tới cảnh giới đạo dẫn khí công, có thể phát kinh khí từ bất kỳ nơi nào trong cơ thể. Chẳng lẽ Lãnh Diện bà bà đã đạt tới cảnh giới đó? Nhưng cho dù thể thái độ của bà ta hoàn toàn không có thiện ý sao lại truyền chân khí cho mình?

Đột nhiên nàng đứng dậy đề một hơi chân khí rồi bất thần nhún chân nhảy vọt lên cao tới bốn năm trượng mới rơi xuống.

Từ khi luyện võ công tới nay nàng chỉ nhảy cao tối đa ba trượng là cùng rõ ràng đột biến này có liên quan đến Lãnh Diện bà bà.

Nàng mừng rỡ nói:

- Bà bà đó quả nhiên mặt lạnh mà lòng không lạnh, Lâm huynh và Hoa đệ hãy thử cố hết sức nhảy thật cao xem.

Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu Ngọc Hoa nghe nói liền đề khí nhảy lên nhưng Lâm Đoàn Nghĩa chỉ nhảy cao được hai trượng, Khâu Ngọc Hoa khinh công khá hơn nhưng cũng chưa tới ba trượng.

Hai người đáp xuống xong ngơ ngác nhìn Khâu Ngọc Anh.

Khâu Ngọc Hoa hỏi:

- Sao thư thư bào chúng tôi làm thế?

Khâu Ngọc Anh không trả lời cười nói:

- Ta với đệ cùng gắng hết sức nhảy lần nữa.

Nói xong nhún chân nhảy lên, lần này cao hơn năm trượng.

Khâu Ngọc Hoa ngạc nhiên nói:

- Thư thư làm sao hôm nay khinh công giỏi quá vậy?

Khâu Ngọc Anh hỏi lại:

- Trước đây đệ chưa bao giờ thấy ta nhảy cao được như thế đúng không?

Khâu Ngọc Hoa gật đầu:

- Đúng thế cách đây bảy tám ngày chúng ta từng nhảy thi, hôm đó đệ nhảy lên cành cao khoảng ba trượng, còn thư thư chỉ cao hơn ba bốn thước mà thôi sao hôm nay nhảy cao quá vậy?

- Đệ cố hết sức thử lần nữa xem?

Khâu Ngọc Hoa đề một hơi chân khí thét to một tiếng rồi nhảy lên nhưng vẫn chưa tới ba trượng.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe hai thư đệ nói liền hiểu ra nguyên do hỏi:

- Anh muội vừa rồi gặp phải chuyện gì vậy?

Khâu Ngọc Anh thở dài nói:

- Lãnh Diện bà bà như có y giúp muội tiếc rằng Lâm huynh và Hoa đệ không có được phúc phần như vậy...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bà ấy giúp muội thế nào?

Khâu Ngọc Anh kể lại chuyện Lãnh Diện bà bà để mặc cho mình đánh hồi lâu, cứ mỗi lần nàng phát chiêu lại thấy có một luồng khí lực xâm nhập lại cơ thể.

Đang kể chợt nghe từ hạ lưu lại vang lên tiếng hú rùng rợn như mấy lần trước.

Cả ba kinh hoàng nhìn xuống thấy bốn bóng nhân ảnh đang lao nhanh tới thác nước người đi đầu chính là hoàng y lão ma vừa bị Lãnh Diện bà bà đánh chạy.

Khâu Ngọc Anh nói nhanh:

- Tên ác quỷ đó kéo theo đồng bọn quay trở lại giết chúng ta, chạy mau.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn đứng nguyên chỗ cũ phóng ánh mắt như hai tia lửa nhìn địch nhân tới gần.

Ngoài hoàng y lão ma vừa tới đây, nó còn nhận ra trung niên hán tử mặt trắng nhợt như người chết đã gặp ở Tùng Vân Sơn Trang hôm Long Oải Bà Bà bị giết.

Không nghi ngờ gì nữa bốn tên này là hung thủ gây thảm án ở Tùng Vân Sơn Trang giết sư phụ nó Phục Ma kiếm khách và Long Oải Bà Bà, mới tối hôm qua còn sát hại thêm Tề Đông Nhị Tẩu.

Tuy biết không làm gì được đối phương nhưng Lâm Đoàn Nghĩa cố ghi nhớ lại tất cả diện mạo của cừu nhân.

Khâu Ngọc Anh hốt hoảng giục:

- Lâm huynh, nhanh lên, chúng đến gần rồi.

Dứt lời một tay chớp lấy Khâu Ngọc Hoa tay kia nắm tay Lâm Đoàn Nghĩa nói to:

- Nhảy nào:

Cả ba cùng nhún mình lao vọt qua ngọn thác.

Đến trước động Khâu Ngọc Anh gọi to:

- Bà bà, cứu mạng.

Với võ công của Lãnh Diện bà bà thì chẳng lý gì không nghe tiếng hú và nhất định đã phát hiện ra lão ma đã kéo thêm đồng bọn quay lại nhưng dù Khâu Ngọc Hoa đã kêu cứu, trong động vẫn lặng lẽ không có phản ứng gì.

Bốn tên kia cũng lao qua ngọn thác đứng dàn thành hàng ngang trước Thạch động.

Hoàng y lão ma thấy Khâu Ngọc Anh kêu cứu nhưng không có hồi âm, cười hắc hắc nói:

- Dù có gào rát họng cũng chẳng có ai cứu các ngươi đâu.

Khâu Ngọc Anh đẩy Khâu Ngọc Hoa vào động, nói:

- Đệ đệ hãy chạy vào trong đó lánh đi.

Nói xong vận công vào song cửa sổ nhỏ nhấn chờ địch.

Cùng lúc đó Lâm Đoàn Nghĩa đã cầm sẵn hai ngọn phi tiêu liền nhắm chuẩn hai huyết dẫn trung và kiên tĩnh của hoàng y lão ma phóng tới.

Lâm Đoàn Nghĩa chẳng cần suy nghĩ sâu xa, với võ công của bọn ma đầu thì hai ngọn phi tiêu nhằm nhò gì?

Nhưng đang đối mặt với cừu nhân đã tới bước đường cùng không thể khoanh tay chịu chết.

Hoàng y lão ma thấy hai mũi phi tiêu bay tới cũng như không chột thét to một tiếng vung tay phát ra hai luồng kinh khí.

Hai ngọn phi tiêu bay ngược trở lại tốc độ còn nhanh gấp đôi khi nó được phát ra, một bắn tới Lâm Đoàn Nghĩa một bắn về phía Khâu Ngọc Anh.

Khoảng cách giữa song phương chỉ hơn một trượng với tốc độ kinh nhân đó đôi thiếu niên nam nữ khó lòng tránh được.

Mà cho dù tránh được, với luồng kinh khí vạn cân của hoàng y lão ma chỉ e cả hai đều bị chấn thương giập nát phủ tạng mà chết.

Giữa lúc tính mạng cả hai như ngàn cân treo sợi tóc thì chợt từ phía động khẩu phát ra một luồng kinh lực đẩy bật kinh khí này của hoàng y lão ma.

Hắn cảm thấy áp lực rất mạnh đẩy ngược tới không sao kháng cự nổi kêu lên một tiếng người bị đẩy bật lên bay sang phía bên kia thác.

Ba tên còn lại thấy thế đều rúng động.

Một lão nhân khác bận hắc y mắt cú mũi điều râu tướng mạo hung ác đáng như là cầm đầu cả bọn quét ánh mắt xanh lè nhìn vào động thất:

- Nữ tặc còn chưa chịu xéo ra đây còn chờ gì nữa?

Lãnh Diện bà bà lộ nửa người từ một ngách động, hừ một tiếng nói:

- Nếu gặp ta của mấy chục năm trước thì dù một nửa mạng các ngươi cũng đừng hòng sống ra khỏi được đây.

Hắc y lão ma cười hắc hắc nói:

- Bắc Hải Thần Ma Tây Hải Giao! Nữ tặc ngươi có bản lĩnh gì ra đây thử xem.

Lãnh Diện bà bà hừ một tiếng nói:

- Hạng tiểu yêu các ngươi mà cũng đòi trước mặt lão bà ta xưng danh gọi hiệu ư? Ta đã định giết một vạn người thì mới chín ngàn chín trăm chín mươi chín, không ai bắt ta dừng tay nổi đâu. Hừ, Thần Ma, Hải Giao, hạng tôm tép. Nếu không nhanh cút mau chỉ cần nói thêm một câu nữa thì chẳng mong tên nào được toàn mạng.

Nghe câu giết một vạn người hắc y lão ma lập tức nhớ ra một người mặt biển sắc kinh hãi kêu lên:

- Bà là... Lãnh Diện Lão Phụ tề danh trong Trung Nguyên Song Quái?

Lãnh Diện bà bà gằn giọng:

- Cút.

Dứt lời đưa chưởng lên.

Bốn tên ma đầu tuy hung ác nhưng nhân vật này còn đáng sợ hơn.

Sáu mươi năm trước Lãnh Diện bà bà trong Trung Nguyên Song Quái đã nổi danh là một nữ ma đầu, cao thủ trong hắc bạch lưỡng đạo ai nghe danh mà không kinh hồn táng đờm?

Bà ta vừa giơ chưởng lên thì kinh khí đã ào ào cuốn tới.

Hắc y lão ma phát tay quát:

- Rút.

Ba tên ma đầu cùng tung mình nhảy qua thác nước nhập với hoàng y lão ma đứng bên kia chạy mất dạng.

Sau khi thấy quần ma đi khỏi Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu Ngọc Anh nghĩ thầm:

- Nếu được vị này thu làm đồ đệ truyền thụ võ nghệ cho thì lo gì không báo được thù?

Lãnh Diện bà bà quét mắt nhìn ba hài tử nói:

- Các ngươi còn chưa chịu chịu đi đợi ta ném xuống thác một lần nữa hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa liền quỳ xuống nói:

- Xin bà bà hãy thương đệ tử thân mang huyết hải thâm cừ...

Lãnh Diện bà bà rít lên:

- Cút ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn không đứng dậy.

Lãnh Diện bà bà giận dữ nói:

- Còn muốn báo thù nữa ư? Lão bà ta giết hàng vạn người nếu ai cũng muốn tìm ta báo thù thì có bằm ta ra hàng muôn mảnh cũng không chia nổi cho mỗi tên một miếng thịt đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ nảy sinh hiểu lầm vội nói:

- Người toàn gia vẫn bối bị bốn tên vừa rồi giết hại...

Lãnh Diện bà bà hỏi:

- Sao ngươi không đuổi theo mà giết chúng đi?

- Văn bối võ nghệ kém cõi lại chưa có phúc duyên tìm được danh sư chẳng những không báo được thù mà còn liên lụy đến hai vị Khâu gia thư đệ đây.

- Liên lụy thế nào?

- Văn bối không biết có cừ nhân truy tích đêm khuya xin vào nhà trọ ngủ nhờ, để bọn tặc kia bám theo giết mất hai vị gia gia Tề Đông Nhị Tẩu.

Lão quái bà vẫn khăng khăng nói:

- Cút hết đi, các ngươi thật phiền quá. Tự dung ở đâu dẫn xác đến đây dẫn theo bọn tiểu yêu đến quấy rầy lão thân, nay lại còn lăm nhăm báo thù với không báo thù... mắc xác các ngươi với chúng.

Khâu Ngọc Anh cũng quý xuống nói:

- Lâm huynh, đằng nào thì cũng chết, ngoài cách khẩn cầu bà bà đây mới mong báo được huyết hải thâm cừ không có cách nào khác, mọi cứ quỳ ở đây cho tới khi bà bà đồng ý thu nhận mới thôi, ý huynh như thế nào?

Khâu Ngọc Hoa liền quỳ xuống nói:

- Đệ làm theo tử tử.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Hai thư đệ đã quyết ý như thế đương nhiên Lâm Đoàn Nghĩa cũng quỳ ở đây.

Lãnh Diện bà bà hừ một tiếng bực bội bỏ vào Thạch động.

Ba người quyết ý báo thù không chịu đứng lên.

Khâu Ngọc Anh nói không sai trong tình thế này chỉ có khẩn cầu Lãnh Diện bà bà để học võ nghệ mới mong báo được thù.

Hướng chi cừ nhân đang ở quanh đây chỉ rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của bà ta là bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị giết, biết chạy đi đâu?

Chúng cứ quỳ trước động một ngày hai ngày ba ngày...

Áo quần ướt sũng gió thổi lạnh như cắt da cắt thịt, bụng đói cồn cào đến hoa cả mắt, nhiều lúc lả đi rồi tỉnh lại cả ba vẫn cứ quỳ.

Thế nhưng suốt ba ngày Lãnh Diện bà bà trốn biệt trong hang động không xuất hiện lần nào.

Quả là một thứ hình phạt quái gở.

Năm ngày trôi qua...

Khâu Ngọc Hoa không chịu được nữa gục xuống bất tỉnh.

Chợt vang lên giọng nói của Lãnh Diện bà bà.

- Các người thật đáng ghét không biết nghiệp chướng từ đâu đổ xuống đầu ta thế này chứ?

Chẳng nghe phát ra một tiếng động nào bà ta lướt tới như một bóng ma đứng trước mặt ba người.

Khâu Ngọc Anh nghẹn ngào nói:

- Bà bà.

Chưa dứt lời thì nằm lả xuống.

Lãnh Diện bà bà vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, lấy ra ba viên dược hoàn đen sì trao cho Lâm Đoàn Nghĩa:

- Cho mỗi người uống một viên.

Lâm Đoàn Nghĩa đỡ Khâu Ngọc Anh lên đưa cho nàng một viên thuốc xong cúi xuống khua Ngọc Hoa đang nằm bất tỉnh, đỡ dậy nhét một viên vào miệng nó rồi vận lực đẩy sâu vào cổ họng.

Ợc một tiếng, khua Ngọc Hoa uống xong viên thuốc mở mắt ra.

Khâu Ngọc Anh vẫn cầm viên dược hoàn nhưng chưa uống ngay nhìn Lâm Đoàn Nghĩa chờ đợi.

Thiếu niên nhìn viên thuốc một lát vẻ tần ngần rồi cho vào mồm.

Viên thuốc đắng không sao chịu được lại có mùi hôi thối rất khó chịu Lâm Đoàn Nghĩa cố sức nuốt vào mà không được chọt nôn ộc ra.

Khâu Ngọc Hoa cũng thấy miệng đắng nghét nhưng thuốc đã nuốt vào rồi nên cố chịu đựng.

Khâu Ngọc Anh biết rằng đây không phải là thuốc độc bằng chứng là khua Ngọc Hoa chẳng những không có triệu chứng gì nguy hiểm mà trái lại không kiệt lực ngắt đi như trước, thần sắc đỡ hơn nhiều.

Mặt khác công lao quý suốt năm ngày nay Lãnh Diện bà bà tặng thuốc mà không uống là bất kính đâu còn hy vọng được bà ta thu nhận nữa?

Nàng đưa viên thuốc lên thấy mùi hôi khó chịu mới biết vì sao Lâm Đoàn Nghĩa lại nôn ra.

Dốc hết ý chí và nghị lực nàng bịt mũi lại và nín thở nuốt chửng viên thuốc vào tuy rất buồn nôn nhưng cố sức nén lại.

Lâm Đoàn Nghĩa quỳ xuống nôn thốc nôn tháo ra cả mặt xanh mặt vàng toàn thân ướt đầm mồ hôi trông rất thảm hại.

Một lúc sau thuốc sinh phản ứng đầu tiên là khua Ngọc Hoa thấy khắp người nóng rang, mồ hôi vả ra không đứng vững ngã lăn xuống quần quai trông rất khổ sở.

Khâu Ngọc Anh thất kinh định tới đỡ nó lên thì chính nàng cũng thấy ruột gan nóng như lửa đốt cũng ngã xuống lăn lộn.

Còn Lâm Đoàn Nghĩa tuy không uống thuốc nhưng vì nhịn đói quá lâu lại vừa nôn thốc nôn tháo nên cũng lả đi không đứng dậy nổi.

Lãnh Diện bà bà vẫn lạnh lùng đứng nhìn không chút thương cảm.

Chừng một lúc sau thì dược lực hết phản ứng Khâu gia thư đợ ngồi lên tuy rất mệt nhưng thần sắc so với trước đây khá hơn nhiều, bụng không thấy đói huyết khí trong người sung mãn.

Khâu Ngọc Anh quỳ xuống nói:

- Sư phụ.

Khâu Ngọc Hoa cũng làm theo.

Lãnh Diện bà bà không chút xúc động nói:

- Quân đáng ghét đứng lên đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nôn cả mặt xanh mặt vàng ngồi bệt xuống một hồi rồi cũng đỡ lại.

Thấy Khâu gia thư đợ quỳ gọi sư phụ xem ra ý Lãnh Diện bà bà có vẻ như đã thuận tình thì cũng quỳ xuống nói:

- Sư phụ.

Nào ngờ lão bà quát lên:

- Ta không nhận người đâu cút đi.

Lâm Đoàn Nghĩa sững người ra.

Khâu Ngọc Anh kinh hãi giập đầu nói:

- Sư phụ.

Lãnh Diện bà bà nhìn nàng quát:

- Câm miệng.

Khâu Ngọc Anh vô cùng lo lắng.

Ba người cho tới nay đều lâm cảnh côi cút đồng bệnh tương liên. Chính ở đây nàng đã thề sẽ sống chết có nhau, nay Lãnh Diện bà bà chỉ nhận hai thư đệ thì Lâm Đoàn Nghĩa biết đi đâu, làm sao để tự tay báo thù?

Hướng chi cừu nhân có thể vẫn còn quanh đây tránh sao khỏi bị chúng truy sát?

Hơn nữa mấy ngày qua nàng đã coi thiếu niên này như người thân thiết tuy nói rằng hai người đã có tình ý thì chưa thật đúng nhưng ít nhiều thì nàng đã nuôi hy vọng trao gửi đời mình...

Nàng khẩn thiết nói:

- Sư phụ, xin người hãy thu nhận luôn cả Lâm huynh...

Lãnh Diện bà bà trầm giọng hỏi:

- Nó là gì của ngươi?

Khâu Ngọc Anh trở nên lúng túng.

Nếu nói rằng chỉ là người mới quen biết chắc rằng Lãnh Diện bà bà sẽ không thu nhận, chẳng lẽ nói là vị hôn phu?

Lãnh Diện bà bà nói:

- Tiểu tử đó ngay cả một viên thuốc cũng không uống được muốn học võ công thượng thừa gì? Hơn nữa ngoài đệ đệ ngươi còn nhỏ, ta không có ý định thu nam nhân làm đồ đệ, bảo nó cút đi.

Khâu Ngọc Anh cố nài nỉ:

- Sư phụ.

Lãnh Diện bà bà ngắt lời:

- Không nhiều lời nếu ngươi còn nói nữa ta sẽ đuổi cả thư đệ ngươi không thu nhận nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương kiên quyết như vậy dù có thuyết phục nữa cũng bằng thừa liền đứng lên nói:

- Anh muội hãy cùng Hoa đệ hãy ở đây theo sư học nghệ, đó là do Lâm Đoàn Nghĩa kém phúc nhưng cho dù bất tài ta cũng sẽ tìm mọi cách để tự tay báo huyết cừu.

Khâu Ngọc Anh giàn giụa nước mắt nói:

- Nghĩa ca ca định đi đâu cừu nhân...

Nàng nghẹn ngào không nói nên câu.

Lâm Đoàn Nghĩa cố nén xúc động nói:

- Mọii đừng lo hãy chuyên tâm học võ nhất định chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Lại nhìn sang Khâu Ngọc Hoa nói tiếp:

- Đệ đệ hẹn gặp lại.

Còn chấp tay hướng sang Lãnh Diện bà bà nói:

- Xin đa tạ tiền bối đã xuất thủ tương trợ.

Nói xong cương quyết quay người bước tới bờ thác phi thân nhảy vọt sang.

Lãnh Diện bà bà lẩm bẩm:

- Thật là thú chẳng ra gì.

Dứt lời cấp lấy Khâu gia thư đệ đang ngăn người nhìn theo Lâm Đoàn Nghĩa hú dài một tiếng phóng vào Thạch động.

oOo

Một mình Lâm Đoàn Nghĩa quay lại căn nhà tranh của Khâu gia gia, trong lòng trĩu nặng.

Mới quen biết khua gia thư đệ mấy hôm, tưởng có thể được bên nhau lâu dài an ủi nhau trong hoạn nạn cùng nhau tìm sư học nghệ để trả thù chung nhưng nay lại thui thủi một mình trong giang hồ vô định.

Nhớ lại ánh mắt và giọng nói thiết tha của Khâu Ngọc Anh nó càng cảm thấy ngậm ngùi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhớ lại lần đầu tới đây chính vì mình mà Khâu gia bị nạn, Tề Đông Nhị Tẩu bị giết chắc còn phơi thây đâu đó trong Hồ Phong Sơn này.

Cừu nhân nói rằng chúng sẽ phục ở đây ba ngày, hôm nay đã sang ngày thứ sáu chắc chúng đã rút lui, không biết thi thể của hai vị tiền bối có được nguyên lành không?

Lâm Đoàn Nghĩa quyết tâm an táng cho họ thực hiện một việc nhỏ và duy nhất để tỏ lòng biết ơn...

Hai thi thể Tề Đông Nhị Tẩu nằm bên chiếc cầu đá nhỏ có lẽ vì khí trời khá lạnh nên chim thú cũng biếng ròi tổ kiếm ăn vì thế thi thể vẫn nguyên vẹn thậm chí cả y phục cũng không rách miếng nào.

Một lớp tuyết mỏng ở xung quanh chỗ hai người nằm giúp thi thể không bị huỷ hoại.

Đã bảy ngày chưa có gì vào bụng Lâm Đoàn Nghĩa như không còn chút sức lực nào, nhưng vẫn cố hết sức lực đào hai mộ huyết bên con đường nhỏ dẫn vào cổng để an táng hai vị tiền bối.

Đào mộ huyết xong Lâm Đoàn Nghĩa vào nhà kiểm mấy tấm ván đóng thành hai chiếc quan tài.

Nhưng mới vào nhà thì chợt ngửi thấy mùi thức ăn thoang thoang bốc lên thơm nức, Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên tự hỏi:

- Sao lại có mùi thức ăn? Chẳng lẽ địch nhân còn ở lại?

Rồi tự cười thầm:

- Nếu còn địch nhân thì mình làm cả buổi nhất định chúng đã phát hiện ra rồi chờ gì đến bây giờ nữa?

Nghĩ rằng chúng bỏ đi chưa lâu đó là mùi đồ ăn hãy còn sót lại Lâm Đoàn Nghĩa lại nghĩ thầm:

- Bất kể là do đâu mà có, mình đã bảy ngày chưa ăn gì chỉ cần lót dạ mấy miếng là khoẻ lại ngay cứ chắc bụng rồi sẽ tính.

Mùi thức ăn làm cơn đói bụng bùng lên dữ dội bụng sôi ùng ục.

Lâm Đoàn Nghĩa liền đi vào bếp.

Nhưng chưa tới cửa thì chợt nghe vút một tiếng có vật gì bắn thẳng vào người.

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh vội nhảy sang bên tránh nhìn lại mới thấy đó là một thanh củi đang cháy dở.

Chưa kịp định thần lại nghe soạt một tiếng, có một bóng nhân ảnh lao ra khỏi cửa hông nhà bếp biến mất sau khu rừng.

Dù người đó lướt đi rất nhanh nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn nhận ra đó là một nữ nhân hơn nữa hình như còn trẻ.

Nó cảm thấy yên tâm vì nếu đã là nữ nhân tất không thuộc số bốn tên ác ma kia, tự nhủ:

- Cô ta đã sợ mình mà chạy đi, can gì mình phải sợ nữa?

Liền mở cửa bước vào nhà.

Bếp lò còn đở lửa trên có bấp hai nồi đất không biết đang nấu gì nhưng còn sôi sùng sục.

Lâm Đoàn Nghĩa thận trọng quan sát xem trong nhà có người không, lại còn đi quanh nhà một vòng xem xét rồi mới quay lại, tới gần bếp lửa.

Mở ra xem thấy trên đó bắc một nồi cháo và một con thỏ rán.

Con đói lại bùng lên dữ dội.

Đối với Lâm Đoàn Nghĩa lúc này thì điều đó là hết sức kỳ diệu chẳng khác gì một câu chuyện cổ tích.

Nó nghĩ thầm:

- Có chết cũng ăn no còn hơn làm một con ma đói.

Nhưng chợt nảy ra một ý nghĩ khác:

- Có thể đây là bẫy của địch nhân không?

Nhưng một ý nghĩ khác phản kháng ngay:

- Minh rõ là ngốc nếu đã là địch nhân muốn hại mình lúc này thì dễ như thò tay vào lấy vật trong túi cần gì phải bày chuyện rườm rà như vậy? Địch cô ta là nữ nhân vừa nấu, xin đa tạ cô tận tình.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thế là thật tình.

Võ công cao cường như Long Oải Bà Bà mà chỉ sau mấy chiêu là táng mạng dưới tay lão ma, đến ngay cả Tề Đông Nhị Tẩu cũng bị giết thì Lâm Đoàn Nghĩa không đáng là đối thủ nửa chiêu của hắn. Nếu có đối phương ở đây thì chúng chẳng mất chút công phu nào cũng giết được nó.

Đã phúc thì không phải là họa, nếu là họa thì tránh cũng không qua.

Hiểu rõ điều này lại thêm sự quyến rũ của món cháo và món thịt thỏ ngon lành sau bấy ngày chưa ăn gì vào bụng, Lâm Đoàn Nghĩa liền nhấc cả hai nồi xuống dọn mâm bát bày ra ăn ngấu nghiến.

Ăn xong nó nhớ ngay tới nhiệm vụ của mình kiểm ván gỗ ghép tạm hai cổ quan tài khiêng đi.

Nhưng vừa qua khỏi cổng Lâm Đoàn Nghĩa chợt đứng ngây người.

Nguyên là thi thể của Tề Đông Nhị Tẩu nằm gần chiếc cầu đá đã biến đầu mất.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>